

9 Δεκεμβρίου 2015

Η πλατιά αγάπη του Γέρ. Κορνηλίου, που υπερέβαινε τις συμβάσεις (αρχιμ. Δημήτριος Καββαδίας)

/ [Πεμπτουσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://bitly.com/1XTqBtM>]

Η πατρική του καρδιά ήταν μεγάλη και ευρύχωρη, χωρούσε τους πάντας. Τους δεχόταν όλους με στοργή και καλοσύνη. Ήταν καταδεκτικός, προσηνής, γλυκομίλητος και ευγενής. Πάντοτε ενεργοποιούσε την αρετή της αγάπης άμεσα. Κάποτε έδωσε λίγες χρυσές λίρες από την εικόνα της Αγίας Σκέπης σε ένα φτωχό πα-τέρα, για να βοηθήσει το βαριά άρρωστο παιδί του. Κλαίγοντας ο φτωχός πήγε στο σπίτι του, όπου βρήκε το παιδί του ζωηρό και υγιές, γεγονός που διαπίστωσε και ο γιατρός. Με ευγνωμοσύνη ο πατέρας του παιδιού βιάστηκε να επιστρέψει στον Γέροντα τις λίρες. Αυτός όμως δεν τις δέχθηκε πίσω.

Κάποτε στην πανήγυρη της Αγίας Σκέπης έβαλε στο παγκάρι του μοναστηριού υπεύθυνο κάποιον φτωχό χωρικό. Μετά από λίγη ώρα η μοναχή Ευαγγελί-στρια είπε αναστατωμένη στον Γέροντα ότι είδε τον χωρικό να βάζει κρυφά χρήματα στην τσέπη του. Της απάντησε τότε ο Γέ-ροντας: «Για αυτό τον έβαλα! Έχει δέκα παιδιά να θρέψει και ντρεπόταν να πει στο χωριό ότι τα παιδιά του πεινάνε!».

Άλλοτε πέρασε με τα άγια πάνω από ένα ξαπλωμένο άρρωστο παιδάκι και εκείνο θεραπεύθηκε την ίδια στιγμή. Κάποια φορά έπιασε στον Δαφνώνα φωτιά και εξαπλώθηκε τόσο, ώστε κινδύνευσε να καεί το Μοναστήρι του. Προσευχήθηκε ένθερμα και φώναξε στο φοβισμένο πλήθος: «Η Αγία Σκέπη θα μας προστατέψει. Το Μοναστήρι δεν θα καεί». Έτσι και έγινε! Άλλη φορά η Παναγία τον ειδοποίησε να φύγει από το κελλί του. Έφυγε προς την Νέα Μονή, όταν ξέσπασε θεομηνία με πολλά αστροπελέκια και ισχυρή νεροποντή. Ένας κε-ραυνός χτύπησε το κελλί του και έπεσε στο κρεβάτι του· η Παναγία τον είχε σώσει από βέβαιο θάνατο.

Τον Ιούλιο του 1974 μια μεγάλη πυρκαγιά προχωρούσε από το χωριό προς τα βουνά και οι καπνοί έζωσαν την Μονή. Οι αγροφύλακες διέταξαν την εκκένωση του χώ-ρου. Εκείνος ατάραχος προσευχόταν και παρότρυνε όλους στην προσευχή, η οποία έφερε το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα...

Ήταν τύπος ασκητικός και ησυχαστικός άλλα και φιλόνητος έναντι των αναγκών των συνανθρώπων του. Με ιδιαίτερη επιμέλεια διάβαζε τους πάσχοντες

από ακάθαρτα πνεύματα μέχρι να θεραπευθούν. Σκέπασε κάποτε και επιδιόρθωσε το σπίτι μιας φτωχής γυναίκας ζητιανεύοντας ο ίδιος χρήματα και υλικά. Σε άλλη έδωσε το ύφασμα που θα έραβε ράσο, παρόλο που το δικό του ήταν κουρελιασμένο. Όσοι ανηφόριζαν με προβλήματα στο Μοναστήρι, κατηφόριζαν παρηγορημένοι, εφοδιασμένοι με τα υλικά δώρα της αγάπης του και ψυχικά ξεκούραστοι. Στην Κατοχή έδωσε τα κουκιά που θα έτρωγαν οι μοναχές σε φτωχούς, αν και εκείνες διαμαρτύρονταν. Την άλλη μέρα πήρε διπλάσια ποσότητα κουκιών από κάποιον πλούσιο. Ανέλαβε να μεγαλώσει με τον κόπο του τα τέσσερα παιδιά μιας φτωχής χήρας που έπρεπε να εργαστεί και τα φιλοξένησε στο Μοναστήρι. Το ίδιο έκανε και για το τετράχρονο ορφανό κοριτσάκι μιας άλλης φτωχής γυναίκας.

Αναφέρεται το εξής χαριτωμένο περιστατικό: Κάποτε ένας προ-σκυνητής, καθώς προσκυνούσε την εικόνα της Αγίας Τριάδος, πρό-σεξε ότι ήταν σαρακοφαγωμένη. Θέλοντας να πειράξει τον Γέροντα του επισήμανε το γεγονός λέγοντας ότι είναι αδύνατο να τον σώσει ο Χριστός, αφού δεν μπορεί να διορθώσει την εικόνα που την έφαγε το σαράκι. Όντως διαβολική σκέψη! Όμως ο σοφός Γέροντας του είπε ατάραχος: «Είναι αλήθεια, αλλά εγώ θα σου απαντήσω στην δική σου γλώσσα. Ο Χριστός αν ήθελε, σαν Παντοδύναμος που είναι, θα μπορούσε να κάνει όλες τις εικόνες όχι μόνο να λάμπουν, αλλά και να μιλούν μέσα στην Εκκλησία. Όμως αν γινόταν αυτό και πήγαιναν οι προσκυνητές στην Εκκλησία και άκουγαν τις εικόνες να μιλούν, ποιός ξέρει πόσες συγκοπές από φόβο θα είχαμε την ημέρα; Γι' αυτό ο Θεός από φιλανθρωπία δεν θέλησε να αποκαλύψει στον αδύνατο άνθρωπο τους θείους και υπερφυσικούς νόμους»...

Ένα βράδυ κάποιιοι περαστικοί είδαν το κελλί του Γέροντα να καίγεται. Όμως δεν ήταν φωτιά· ουράνιο φως τον είχε περιλούσει κατά την ώρα της προσευχής!...

Η ζωή και η δραστηριότητά του αντικατόπτριζε την θεία αγάπη που είχε κατασκηνώσει στην καθαρή καρδιά του. Η αγάπη γι' αυτόν ήταν το ουράνιο φάρμακο που θεράπευε τα πάντα. Σχετικά έλεγε: ««Είναι απέραντη, είναι πέλαγος η αγάπη του Παναγάθου Θεού που μας περιβάλλει. Μέσα μας ρέει το αίμα του Χριστού και πως να μην έχουμε αγάπη, αφού είμαστε αδέρφια και κληρονόμοι της Βασιλείας Του; Η ένωση με τον Θεό μας είναι το παν. Με τον χωρισμό και την απομάκρυνση από εκείνον έρχονται όλα τα δεινά. Είναι ασύλληπτη η χαρά που μας προσφέρει ο ουράνιος Πατέρας, είναι αφάνταστη η ευσπλαγχνία Του που μας φέρνει την λύτρωση».

[Συνεχίζεται]